

Krása, aneb co je krásné a co není krásné

Ačkoliv je slovo „krása“ abstraktním pojmem, stále se nalézají nic nechápající jedinci, snažící se tomuto slovu dát nějaký, většinou však svůj obsah a také se jej snaží nějak blíže konkretizovat, bohužel vždy směrem ke svému subjektivnímu, dle svého názoru však tomu nejlepšímu a nejvytříbenějšímu vkusu. Není známo, kdo jim dal právo určovat co je krása a co je krásné a co není krásné. Zřejmě asi pouze oni sami se cítí být těmi vyvolenými.

Co je to vlastně krása?

Krása je kombinace barev, tvarů, předmětů, zvuků, pohybů a situací v daném čase a prostoru, způsobující u zúčastněné osoby vnitřně prožívaný nebo prožitý vzrušující pocit nebo jejich kombinace a těmito kombinacemi záměrně či bezděčně vyvolané žádoucí pozitivní a estetické emoce (krásno, pěknost). Tyto emoce jsou, stejně jako u autorů uměleckých děl, produktem činnosti vyšší nervové soustavy. Vnímání krásy je tedy duševní činnost. Tento proces probíhá kontinuálně, vědomě i podvědomě.

Krásu je vnímána smysly – zejména zrakem (okolní svět, příroda, výtvarná díla) a sluchem (zvuky, hudba, mluvené slovo), ale i hmatem (povrch předmětů, těla), chutí (kombinace chutí jídel, koření a nápojů), nebo čichem (kombinace vůní či zápachů), nebo jejich vzájemnou kombinací, čímž dochází k jejich vzájemnému umocnění a zintenzívnění (příroda, film, divadlo, balet, audiovizuální show). Ke vnímání pocitu krásy literatury či poezie je zapotřebí buďto zrak nebo hmat (čtení), nebo sluch (poslech).

Krásu světa, okolí, přírody i uměleckých děl však dokáží více či méně vnímat všichni a činí tak zcela nevědomky, bezděčně a nic přitom nedefinují, neřeší, neškátulkují a veřejně nekritizují. Tyto procesy vnímání krásy a krásna probíhají u každého neustále, vnitřně, spontánně a automaticky, bez jakéhokoliv vnějšího umělého řízení. Jakýkoliv pokus či umělá snaha tyto přirozené procesy jakkoliv řídit či kritizovat je pouze projevem nadřazenosti a vědomé snahy o manipulaci druhých, neboť tito mentorové nemají o nic vyšší schopnost vnímání krásy než ostatní lidé, protože jsou vybaveni stejnými smysly i mozgovými centry.

Kdo vymyslel krásu

Pojem „krása“ si vymysleli lidé, kteří ve svém životě měli dostatek času k tomu, aby o tom mohli uvažovat. Tedy nemohlo se jednat o lidi, kteří by byli nuceni si sami obstarávat obživu, na to by jim nezbyl čas, ale jednalo se o příživníky a parazity dané společnosti. Tito jedinci, aby zdůvodnili svoji vyjímečnost a postavení, vymýšleli různé definice krásy, měřítka, příklady, a sami začali určovat, co je krásné a co ne. Toto činili a dodnes činí bez ohledu na názory ostatních subjektů a mnohdy i záměrně opačně k jejich protikladu.

Je fascinující, jak je možné do nekonečna žvanit na téma umění, resp. krásy, hledat její zdůvodnění, potřebu, její smysl, význam, vzory, podstatu a vždy to nějak nenápadně spojovat s propagací vlastní činnosti a sebezviditelňováním, nebo vyvoláváním dojmu odbornosti a kompetentnosti parazitováním pod rouškou sympatizování s dílem jiným. Někteří se tím i úspěšně živí a co je nejhorší, dostává se jim i pocty, pochopení druhých, odměny a společenského uznání.

Tento stav trvá dodnes a bude trvat i v budoucnu, neboť tu je a bude stále většina lidí, kteří se rádi nechají vést a manipulovat, kterým tento stav plně vyhovuje a kteří nechtějí a nemají zájem o těchto věcech vůbec přemýšlet. Nemají na to čas, potřebu ani ochotu. Většina lidí tak tento diktát dobrovolně přijímá.

Vzory krásy

1. **Vesmír a příroda** – to je přirozeně a zdarma - od přirozených tvarů, útvarů, scénérií, zvuků, dějů, jevů, procesů, pohybů, fauny i flóry, vytvářených miliardy let evolučním procesem. Zde jsou zahrnuty i konkrétní a abstraktní vnitřní vize běžných lidí i tvůrčích umělců, jakožto projevu jejich vyšší nervové soustavy a činnosti mozku, vidiny a sny (nikoliv konkrétní hotové artefakty).

2. **Umělé zdroje** – vždy za účelem zisku - například módní návrhář, výtvarný umělec, hudební skladatel, kritikové veškerých uměleckých děl, nejrůznější soutěže, ve kterých krásu hodnotí členové laických i odborných porot (a jejichž výsledky se diametrálně liší) – viz například královna krásy - miss (sporná definice krásy), architektonické soutěže (Kaplického Chobotnice), literární, filmové a hudební soutěže a festivaly, sportovní soutěže apod. Je dobré si uvědomit, že každý soutěžící (a to i ten následně poslední) chce vyhrát a tudíž si myslí a je pevně přesvědčen, že jen jeho produkt je právě ten nejdokonalejší a nejkrásnější a jako takový i zvítězí.

S krásou žen je to jiné

Fyzicky krásná žena je v podstatě žena, která je co nejvíce průměrná. Může se to zdát divné, ale je tomu opravdu tak. Protože jednotlivé části fyzického těla krásné ženy jsou co nejvíce průměrné. Nejsou například ani moc velké, ani moc malé, ani moc takové a ani moc makové. Musí být tak akorát, protože takové jsou ideální a tedy i krásné. Čím více částí těla má žena průměrných, tím je sousměrnější, a proto i krásnější. To platí i pro muže a třeba i pro zvířata.

Je možné vylepšit velikost či nesouměrnost některých částí těla korekcí plastickou chirurgií. Bohužel se ale u mnohé celebrity výsledky leckdy výrazně liší od ideálního průměru, a tak v konečném důsledku více než krásně působí spíš kýčovitě.

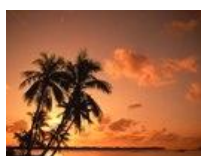
Krásu žen naštěstí posuzujeme komplexně, jako celek, a podle více kritérií. Kromě vlastností fyzických a tělesných zde významnou roli hrají například i vlastnosti psychické a duševní. A v neposlední řadě zde hraje svou významnou roli také osobní přitažlivost, jakožto forma energetického vyzařování - sex-appeal.

Krása jako byznys

Z výše uvedeného vyplývá, že krása, o které se neustále hovoří a která se kritizuje, vytváří, propaguje a jinak s ní manipuluje, je vždy předmětem byznysu menšiny. Není a nemůže být kýčem například západ slunce „in natura“, ale je kýčem, pokud je například namalován na plátně a nese přímé známky povrchní a podbízivé líbivosti za účelem jeho dobré prodejnosti. Krása je však pouze jedním z kritérií uměleckých děl, někdy převažují kritéria jiná, například údernost, dojemnost, útočnost, sugestivita, agrese, klid, energie, záměrná dekorativnost apod.

Nejen člověk, ale i zvířata vnímají krásu, která je nedílnou součástí jejich života a která je od jejich narození obklopuje. Krásu ryzí, přirozenou, i tu uměle vytvářenou. Akorát ji nijak neřeší. Většinou o ní nemluví, vnímají ji vědomě i podvědomě jako nezbytnou součást svého života, světa, okolí, prostředí atd. Žádne žvanění na téma „krása“ na této skutečnosti nikdy nic nezmění. A ti, kteří krásu neustále řeší, hledají, určují, vymýšlejí, kritizují a jinak propírají, tak ti se tím většinou taky i živí nebo tak činí záměrně, vždy však s perspektivou nějakých osobních výhod.

Otakar Jalůvka

otacar@seznam.cz

<http://www.jaluvka.com>

Copyright © 2013 Otakar Jalůvka. Všechna práva vyhrazena. All rights reserved.